Am bîiguit ceva de Luci, dar m-a strîns în brațe și mi-a dat un damf de era să cad pe jos, să mă fac țăndări. Esență de canal, tăticu' – gagiu' o luase de dimineață! Și ce naiba, se și parfumase, că mirosea parcă a liliac? M-a tras în vestibul și am crezut că am halucinații, fiindcă trăsnea de-ți muta nasu', a hectare de pădure de liliac! M-a luat de cot și m-a împins spre bucătărie, cică Luci e la baie, vine imediat. La bucătărie bătea soarele și am zărit prin ușă masa cu mușama, *Sportul* desfăcut și *Informația* nedesfăcută, un pachet de Snagov și o brichetă chinezească cu dragon, o farfurie cu resturi de sos, radioul dat tare și o sticlă de „Drobeta" golită pe jumătate; de-aia în formă de țărăncuță-țărăncuță.

Bun, ce servesc, o cafeluță, un picuț de coniac? Am zis eu că zău, nu vă deranjați, am trecut numai puțin, în drum spre școală, dar m-a luat cu ce deranj (și a zis „deronj", pe franțuzește, adică ce-mi vii mie cu politețuri d-astea?); nu mi-e rușine, că acu' nu-ș' ce!? Clar, deja nu mai suporta să-l contrazici! „Bine, o cafea atunci, mulțumesc..." „Dar și-un piculeț de coniac, să ciocnim!?" „Aoleo, nu, că trebuie s-ajung la școală... sau, hai, în fine, puțin de tot, să nu vă refuz." Aiurea, mi l-a umplut ochi și era un păhărel destul de baban, plat și borțos. Nenică, poate intram pe trei cărări la peteape și mă duceam direct la Vlaicu, să-i plîng pe umăr...!

Am dat noroc, am băut o gură și m-am uitat prin ușa deschisă în vestibul, unde se vedea corida. Și brusc mi-am dat seama care era diferența: în carpetă, toreadorul făcuse deja fenta, era întors pe trei sferturi, nu i se vedea decît codița de la spate, dar degeaba, pentru că taurul nici nu pornise, încă scurma în nisip. Normal ar fi fost să-i țină pînza în față încă zece secunde, fiindcă așa, în realitate, l-ar fi luat în coarne la marele fix. Și eu tocmai chestia asta o făcusem corect, de asta îmi ieșise mai mișto mișcarea, dar nu semăna... Da, bine că venisem să constat

chestia asta și, poftim, cînd m-am uitat la ceas, deja se făcuse și un sfert!

Nea George a dat radioul mai încet și a început să mă întrebe ce mai fac, ce mai face doamna doctor, chestii de-astea. Mă uitam la el, pentru că îl crezusem mai păros, dar avea o burtică de-aia albă și fleșcăită și mi-am zis: Uite, nene, cine l-a trosnit pe Canțone! Se descălțase de un papuc și am văzut că unghia de la degetu' mare de la picioru' drept era neagră, stătea să-i cadă. De asta era acasă, probabil. Un accident de muncă, la el la serviciu: un utilaj ceva, o mașină-unealtă, o clipă de neatenție și – zdroing!

Am auzit cum se închide apa la duș și m-am gîndit ce naiba să-i spun lui Luci, dar nea George stă puțin și cică:

— Auzi, nu poți să-l ajuți pe fi-miu la română? Că are un comentariu de făcut; altfel nu-l trece... L-aș ajuta io, dar nu mă pricep, că n-am decît șapte clase...

— Aoleo, zic, ba da, dar nu pot acum, că la unu'...

— E, haaai, așa, puțin, că la unu tre' să plec și io; vine un neam d-al meu dîn Brăila și me' să-l iau de la gară...

Și se repede să-mi mai toarne coniac, deși abia dacă băusem un deget. Am dat să pun palma la gura paharului, dar a trebuit s-o trag rapid, că era cît pe ce să-mi toarne pe mînă... Nenică, am simțit că-mi vine rău: nenorocitu' de Luci îmi fura discu' și, poftim, eu trebuia să-i fac temele la română, să-l scot din rahat! Se împlinea prostia de vis, că tot eu îi dădeam ceva... Și la sigur pierdeam peteapeu', că mă mai prinsese odată nea George, tot așa, la „Miorița", și dă-i, nene, luptă-te cu Luci, care nu bunghea de ce se lasă ăla să mi-l omoare, cică de ce, că-i moldovean? ...Aaa, stai: am scăpat!

— Păi... l-aș ajuta cu plăcere, dar materia de-a zecea n-o știu; io sunt a noua...

— Aaa, dă-o dracu' dă materie, că doamna i-a zis să comenteze și el o bucată, numa' să scrie trei pagini, acolo...

Zău, nene? Așa era la ăștia, la industrial?

— Și ce bucată și-a ales?

— *La Vulturi!* de Gala Galaction! Caracterizarea personajului principal, Moș Dănilă...

Cum, nene, la-vulturi-de-gala-galaction, că aia era într-a opta!? Păi, așa, de ce nu-și alesese *Puiul* de Brătescu-Voinești, să ne îmbătăm și să bocim pe-aici, cu nea George...? Băăăi, să n-am parte! Mă rog, nu mă mai mir de nimic, dar, dacă îi plăcea atîta *La Vulturi!*, de ce nu-și făcea singur comentariu'? ...Adică, clar, tocmai de-aia, de mult ce-i plăcea. Lu' nea George, normal, că prea știa el pe dinafară cum îl cheamă pe Moș Dănilă...

Bine, nene, i-l făceam, dar, cu ocazia asta, îl întrebam și ce-i cu discu', așa, de față cu nea George. Mai bine, în fond, fiindcă n-aveam nici un chef să discut singur cu el: dacă zicea că mi l-a confundat, i-l ceream înapoi, după care îi ziceam două-trei chestii și – salut! Și cu *La Vulturi!*, nici o problemă, că într-a opta moșii erau specialitatea mea: toți sunt înțelepți și „întruchipează". Chiar, nene, babele de ce nu întruchipau niciodată nimic...?

În sfîrșit, s-a auzit ușa la baie și Luci fredonînd *Woman from Tokyo*.

— Lucică, vino, mă, să vezi cine-a venit!

Luci troncăne în vestibul cu niște tălpi de lemn și bagă un cap pe ușă. Cînd mă vede, rămîne blocat, normal. „Salut", zic, „nu știi ce-i cu Mimi, că trebuia să vină pe la mine?". Pauză, nea George îl cheamă să ciocnim, dar Luci nu zice nimic; capul dispare după ușă. După care – Ta-da-daaam! Și apare, neică, în toată splendoarea: avea un halat alb și pufos, de-al mă-sii, papucii ei cu pampon și dădea iar din cur. Am înțeles, adică tot el o scoate și mi-o dă. Bafta mea, că, totuși, de față cu ta-su nu cred că mergea pînă la capăt. ...Nu, dar un bulan slab și păros tot mi-a băgat sub nas, pe marginea taburetului. Bun, dacă ne arde de glumă, tot e bine; m-am dat și eu extaziat, oaa, yee...! Nea George se uita și nu-i venea să creadă:

— Du-te, mă, și pune ceva pă tine; așa-ți primești mosafirii? Și adă cartea de română-ncoa'...!

Aha, un nor trece pe fața lui Luci. Se uită la mine, eu dau din umeri, și văd că se cam albește. Mdeh, cred și io; nu-ți convine să fii la mîna mea, doar nu-s io „mai deștept"...! Pe bune, ar fi trebuit să-i fac o porcărie de comentariu, să-i dea un doi.

— Hai, domn'e, că mă trece, dă-o dracu' de...

— Zi, mă, ce bucată ai de-analizat?

— Hai, domn'e, lasă acu', ce naiba vrei?

— Zi, mă, prostule, cum se cheamă nuvela aia...?

— Ooof! *La Vulturi!*...

— Așa, *La Vulturi!* de Gala Galaction. Ia adă cartea-ncoa'!

— 'Ai, dom'le, că mi-o fac io, ce te-a apucat!?

— ADĂ, MĂ, CARTEA, N-AUZI!? Și ia și-un creion și hîrtie! Și pune ceva pă tine, că ți se vede aia, deșteptule!

Și se-ncruntă nasol, adică nu mă face! Bun, Luci îmi mai aruncă o privire, dar se cară și nea George dă din mînă a lehamite. Îmi mai toarnă cafea din ibric, dar coniac văd că nu-mi mai pune, probabil ca să-mi păstrez luciditatea...

În fine, se întoarce Luci, la tricou alb și reiați, dar se oprește în vestibul și îmi face semn cu degetu' la cap, dă-l dracu' de comentariu! După care din prag:

— O.K., dar hai la mine-n cameră...

Nea George se uită la el cam cîș:

— Și pe ce scrieți acolo?

— Lăsați, am zis, am blocu' ăsta și scriu pe el, nu-i o problemă...

Pe bune – mai știi de unde sare iepurele? Luci se uită mirat la bloc, dar dă din cap și nu spune nimic, ca să nu ne oprească nea George. Ne cărăm și în vestibul mă întreabă ce-i cu blocu'. „Aaa, zic, niște desene de-ale mele mai vechi, pentru o gagică, la școală..." Că de ce? „Așa, că-i plac ei; vrei să le vezi?" Că dă-le dracu', dar ce m-a apucat cu comentariu'? „Pe mine, nene? Ești tîmpit!?" „Aaa",

face, „las', că ascultăm și noi niște muzichie". „Bine, dar dacă te-ntreabă pe urmă?" „Las' că nu mă-ntreabă, că-i deja machit. Zici și tu c-am discutat și că-i vorba de niște vulturi..."

Bun, ajungem, ginesc discurile pe dulap și mă așez în fotoliu. Ce chestie, de cînd n-am mai fost pe la Luci! Gagiu' trage cuvertura pe pat și mă uit că pe noptieră e veioza aia de lemn pirogravată, pe care și-a făcut-o singur, la atelier, și poza maică-sii. Maică-sa aia adevărată, nu tanti Ligia; gagiu' seamănă leit cu ea...

Luci umblă la rîșnița lui de cas și bagă Zepul doi. Îi zic să dea mai încet, să nu se-oftice ta-su, dar zice dă-l dracu'. Bun, stăm și ne uităm unu' la altu'; îmi vine să-l întreb de disc, dacă mi l-a luat cumva din greșeală, și să terminăm comedia. Pînă la urmă îi spun că mă uit puțin pe bucată, măcar să știu despre ce-i vorba, dacă ne-ntreabă ta-su ceva.

Deci munții, apa Iablanicioarei, oamenii, nu-ș' ce și niște vulturi – expoziționea. Nu-ș' ce, nu-ș' ce, trecutu' lu' Moș Dănilă, de trei ori strînsese avere și de trei ori i-au făcut-o praf turcii; se retrăsese aici, nu-ș' ce, în ziua aceea Agripina, scheme, împușcături – aha, turcii, nenică! Ia repede copilașii și fuga la stînă! Care stînă? A, da... Urcuș nasol, parcă eram eu cu Maiaku' la Piatra, nu-ș' ce, începe să damblagească de oboseală, pune pruncu' în căpiță și, în fine, ajunge cu vestea. Și la sfîrșit, nasol: scutece însîngerate, Moș Dănilă cu ochii la cer și scheme cu poporu' – mesaju' operei. Aaa, mizilic!

— Băi, am zis, la voi miroase-a liliac sau am înnebunit io?

— M? Da, miroase; a dat bătrînu' cu niște spray d-apartament...

Ce fază, îmi arată un tub baban de spray și cică absoarbe fumu' de țigară. O fi, nene, dar cred că nea George îl consumase pe tot din prima, să miroasă pînă la Revelion. I-l cer să mă uit la el, dar se face că dă pe mine. „Stai,

bă, ești tîmpit?“ ...A, deci așa, îl fac tîmpit! Și începe să fîsîie, neică, pe haina de școală, de nu mai știam pe unde să mă ascund: „Stai, domn’e, ho, dacă mă miroase la școală?“. „Ăăă, ce contează; zici și tu că viiine-viiine priiimăvara!“ Și, dă-i, începe să mă fugărească în juru’ patului cu spray-u’ ăla în mînă...! Noroc cu nea George, că l-a chemat la ordine: „Vino, mă, încoa’!“. „De ce?“ „VINO-NCOA’, N-AUZI!!!?“

Luci ridică ochii-n tavan, se cară și după cîteva secunde aud așa, niște mormăieli și o-nghiontează... Mă apuc să-i scriu la repezeală cîteva idei, să mă car naibii odată, dar se întoarce și cică:

— Mă duc puțin pînă jos, să iau pîine și țigări.

Oaaa, la fix, nene, cred că special l-a trimis nea George, ca să-mi creeze condiții...! Foarte frumos, nenică – de ce să aibă numai el baftă cu maică-mea? Cică vine imediat, dar se vede că-i pare cam rău că mă lasă singur. Te cred, neică: pîinea era vizavi, la Alimentara, dar pînă la debit, la grasă, și înapoi făcea zece minute, plus că puteam să-l văd de la geam.

În fine, se cară, și nea George apare în prag: dacă e totu’ O.K. și dacă nu mă deranjează muzica aia. Îi spun că nu, dar o închid, pentru că trebuie să-l aud de dincolo, și se cară și ăsta. Gata, ia să vedem noi acuma... What the hell? Cică: Dan Spătaru, Aurelian Andreescu, Gică Petrescu – fii atent ce ascultă nebunu’ cînd nu-l vede nimeni! A, nu, pardon, astea erau ale lui ta-su, că, poftim: Ion Dolănescu, Irina Loghin, Romica Puceanu, Gabi Luncă, așa, așa, Gheorghe Zamfir, Ion Lăceanu, Julio Iglesias, Angela Similea, Angela Similea, *Casa mea*... Ce dracu’, pe ăsta îl are de două ori? Da, nene, că erau la fel, aceeași poză, același disc: două Angele Simi...lare, adică identice. Aha, uite și-un Janis Joplin în „Electrecord“; de-abia de-aici începe Luci. Deci Eagles; îl știu; Wings, *Band on the Run*; da, Beatles, *The Ballads*; yes, Santana,